

№ 34

კვირა, 31 იანვარი, 1926 წელი.

№ 34

ქსესის უზრუნველსაყოფად პოლენითი ამერიკის ძილვის თამ-
ბაქოს შრომობლით.

გაზეთბილან.

რ.შ. - გი

ვახუხუხ... კარგი ხაჭუა თამბაქოს მონობლით...
...და ისე მაგრაღ მოვსწევ, რომ: ღაბრილობს არწივს ბოლია;

„ღიღა და უკილი“

ვაით გზოზე, უით გზარდე... შენგან შეველას მოველოდი...
 რას მიშვრები?! არ მომიკვდე, არ დაშალო გულზე ლოდი.
 გამიზიხილე, შეილო, დედას რა გტყიბა და რა გაწუხებებს...
 ძლივს-ღა სუნთქავ, თითქოს ვიღაც გიკერს გულზე შენ მარწუხებს.
 ჯერ სიცოცხლე არ გინახავს, ჯერ არ იცი ქვეყნის ბრუნვა...
 შეილო ჩემო, ნუ თუ დედამ მოგაკელი შეველა, ზრუნვა?!
 ვაით გზოზე, უით გზარდე... შენგან შეველას მოველოდი.
 რას მიშვრები, გენაცვალე, არ დაშალო გულზე ლოდი!

„სტუმარ-მასპინელისა“

„განდრეველემ ათი ათასი სტერლინგი ატუტა ემიგრანტ მენშევიკებს“.
 (გაზეთებიდან).

მას ეამხა შინა—
 და იმ ეამს აჭეთ
 არც თუ იმდენათ
 ღიღი ხანია:

—ეროპიული
 სტუმრების წვევამ
 მასპინძელს თავი
 მოაღებანია.

იყო განგაში,
 გაწესრიგება:
 —შენ აქ დადებქი,
 შენ კი მანდ ეგდე!

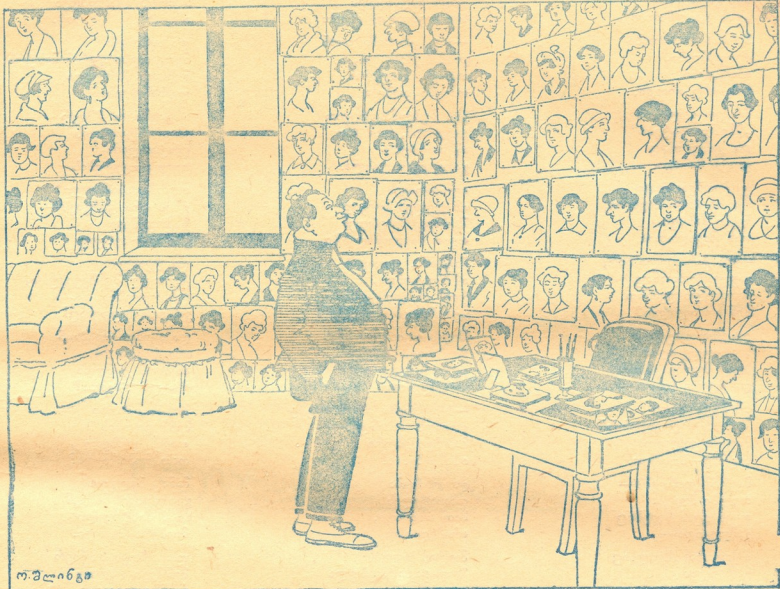
ხოლო სუფრის თავს
 კი წამოსკუპდა
 თითო მაკონაღლი
 და ვანდრეველდე.

„სურათების გააფანა“

ბორჯომის დაზღვევ სავაჭროს თანამშრომელი შურა ასანაძე, ნაცვლად იმისა, რომ წიგნაკრებში ჩააქეროს, თავისთვის იწახვს ლამაზ კალუმის სურათებს.

ბოდოსა.

ო.შლინგო

თინკო, თამარა, სონია, ქუნია, მარუსა, ელბიტი, ნადია, უნია, ანეტა, მანია, თებერსენ, ფატია, მატრონე, დარუხან, ეფრეო, კატია... კარგი ხართ, ლამაზი ვით ია-ვარდები... გიკვირს,— და ამ ფურს შორდება დარდები.

ხელიდან ხელში გაადადიოდა შამპანურიოთ მუხს სავეს თასი:
— კეკელეკ „ფორაქენს“ აღდღეგრძელედა: მიადამ სნოლდენ და პიუსმანსი.

— ვივე, რესპუბლიკე! შესძახა შოუმ და მოჯრძო ყანწსაც ხელი წაავლიო...
— ვივე, ფრანცუზია! აწ შორაბნული ფრანგულათ ამბობს ჩხიბეე კარლო.

პიუსმანსის ქალს აქ სკობელევი ენებით გაუქრის თვალებში თვალსა: — თუ სამ ყანწსაც კი ერთად არ დასცლის—

ჩაღა ზიკია გელაძე ვლასა ისმის სიტყვები— ღენიოთ ნაკერი, ქალთა ფეხს სწვდება თვლიო გრძნეული: — ყიფიანური მართლა კარგია, მაგრამ სჯობია ნაოარეგლი.

იმშევა ვლენი— არა აქვს ქალი; იმშევა მუშა— არა აქვს პური, მაგრამ მთავრობას და „მეორეთს სტუმრებს“ თავისისმელად აქეთ— შამპანურიო!

— მთელი ევროპა შურით უცქერის დემოკრატიულ ქართულ სამოთხეს!

— ქაიონაური იო, აშეგარი კვლავ ვრცელდებოდა კილდე სამოთხს დღეს.

მაგრამ მოწყენა ღონისაღ სკოდინია— ხო და სტუმრებსაც, რომ მოეწყენა—

დღიო ხალისით აიკრეს ბარჯი და უხალისო დასტოვეს ბინა.

„წარვიდნენ წყალნი“ ახ, უცარავათ— სოცილიზმის ტურფა ვარდები:

პიუსმანსები, სნოულენები, ვანდერველდე და მაკდონალდები.

და არ ვასულა
სტუმრების შემდეგ
წელი კი არა,
თუნდა თვეც ერთი:

—და მასწავლებელი
მათ უკან გაყვებ,
ისე გაუწყოათ
„გამაზნის ღმერთი“.

ზიარის მთავრობა
ფორდანიასი,
არაგვიანი
როგორც არაგვი,

შეიქმნა გელათის
„წმინდა ხატების“
და კახურისა
კოტა მთავრი.

ფიქრობენ: რაკ
მცირე ხნით მივალთ,
ხვენი მთავრად
თან წავიღოთ:

—რა ქართველი ხარ,
თუ უცხოისთანაც
ქართული ღვინით
შენ არ იღოთ?

და ზნას გაუღვენ
„ორიღე თვით“
სულ მცირე ვამთ
და მცირე ხანით—

„მწიგნობარი
მონასტერებოლბის“
მთელი უკუდო
სოგომე—სოგანიო.

მაგრამ კვირებს—
თვეები მოყვა,
თვეს უკან წლებიც
გამოვიკიდა—

თვით რამიშელსაც
გამოვილია
რაც მის ქვისს ღირსა
ხათოში ეყიდა.

თვითონ გელათის
წმინდა ხატებმაც
დაკარგეს თვისი
მადლი და ძალი:—

ცარიელ სუფრას
სუაში უჯის
მწიფი სოფ
ვით პატარაძალი.

გამოილია
ხათარულია,
გამოილია
ფეხნაფური,

აწ მინისტრები
თუნაბით არის
ხოლო... ფულით არც
ერთი შაურია.

—ყოფნა არ ყოფნა“...
ზიარი ამგვარი
იმით ზორბალში
დღეს ვინ გაარკო?

—ამბანავებო!
ამ დიდ რთულ საკითხს
გააჩივს სრულად
მინისტროს საბჭო“.

დასვეს საკითხი
და „მინისტრები“
რეგის მიხედვით
იქნა დასვეს:

—დიდ საქართველოს
დიდი საკითხი
უნდა გადაწყდეს
სრულებით აქ დღეს:

—თუ ვის მიმართონ
დახმარებისთვის,
თუ ვის დაუკრან
თავები დაბლა,

ვის მუხლმოდრეკით
ეკედროს, რომ მათ
აწ საარსებო
გადაღვან ტაბლა.

ილაპარაკეს
იმსჯელეს კარგად
შემდეგ შეჩერდნენ
თვით მაკლონაღმზე,

მაგრამ... ვილაკის
აქ მოვანდა,
რომ იგელისკენი
„გაქრობენ ხალხზე“.

შოუს თვით რა აქვს
რომ ნოეს შისცეს...
ჯიბე სველი არც
სწოვდენია:

—სტუმრებს რომ თავზე
ღვინის ასხამდეს—
მას ჩვენებურია
იზამ ბენია!

ღონისძიება
დასახელეს
მათ არა ათი,
არამედ ასი:

მაგრამ სვენეს:
„შოუ გაკორტებულია
უფრო მკაბიკით
სწევს ჰელმანსი.“

—ვისთან მივიდეთ?
კითხეს ერთმა—
—მა რას გვიჩივებ,
და ან რას იტყვი—

როგორც ვითარცა
„ჩინჩოიჩნარეგ“
ხიარლოფლობის
სპეცი მინისტრი?

სდომდა ვრამეც
და დემილს მისას
მშვიტ მუცელთა
ე... აოდა ბანი:

ფიქრობდა:—ვინც მე
გამამინისტრა
იმას მოუკვდეს
თავი და ტანი.

ღრი მსჯელობის
და დავის შემდეგ
გადასწყდა ერთმა
გადასწყდა ობნოდა:

—კაცი გავგზავნოთ
ფანდრეგლეთთან
და ჩვენ საშველად
მის გამოუხმოთ.

ზისდე გამოვიტ
დლოვიკია
ათი „მინისტრები“
შემაღინლობით—

რლის დოლოისაც
ეს ბატონები
მზირად ხმარობდნენ
მა... (ათ).

და სთხოვეს
მეფე ალექსანდრის მინისტრს
ნიშნად წარსული
შემაღინობების

—გავხანა მშვიტ
ფორტატათვის
კოტაოლნი
რალც ფულების.

თურმე „სანთო“
გზას არა კარგავს—
წამოგვეყვა
შემაღინობის

და დავილი
ქართულ მენ შევიკუთა,
ნახსოვრების
ვანდრეგლდესაც!

და თუმცა თვითონ
არა ქონდა რა,
ან რომ ქონდა
ჩატომ იზამდა?

მადის მშვიტი
მწიგნობრის
თავის ჯიბით
რათ მოპირავდა?

მანც ბელგის
გვირგვინისსკენ
აწ მინისტრული
შემაღინობის

და სთხოვა... მშვიტ
მწიგნობრისათვის
რომ გადაეგდო
მას ნასუფრალი.

...და გადაუღდეს...
რა გადაუღდეს?
რა საჭიროა
მსჯელობა მეტი:

გული გულს იცნობს,
გული ვანდრეგლდს,
ორივეს ერთად
მეფე ალბერტი!

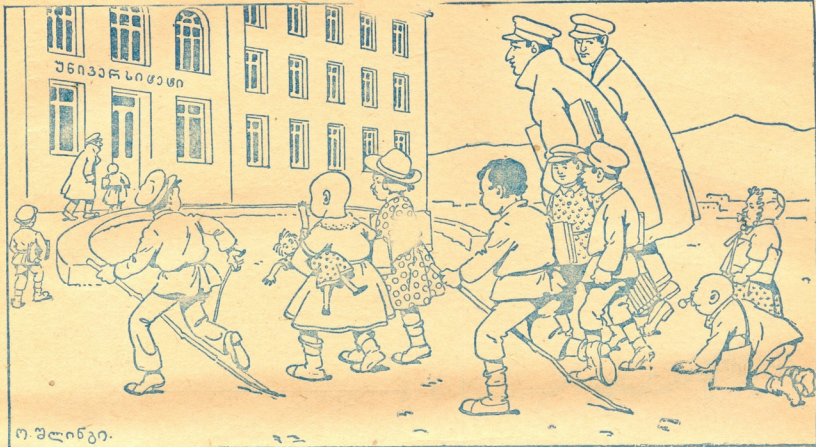
აქედან ფიქრობთ
ქვენ გამოვივინთ
შემდეგ აზრსა და
თვით შემდეგ მორ...ოს

—ლეალი ეშმაკაც
ხელზე აკოცებს,
როცა ფურობებით
მასპინძლობს ოლარს“.

რა ჭოყით თუ ცრუ
სოკილისტის
საკევი მეფის
ნასუფრალია—
ეს ყველაფერი
ორწინო ხალხთა
წმინდანე შემამარ
ფურობის ბოლია!

ს ტ უ დ ე ნ ტ ე ზ ი

ჩვენი ახალი სტუდენტები ვერ არიან უნივერსიტეტისათვის საკმაოდ მოწინააღმდეგეები.
სანამდეილდან.

სტუდენტები პრაქტიკულად ცხოვრობენ სანამდეილდან.

ლ ე ვ ა ნ ი ო ბ ა

აუარტელ წერილებს ვცნობდით ჩვენი მკითხველებსაგან, რომ ლევისკი თხოულობენ ლევარსის მთელი ცხოვრების თავდასხვადანს აღწერას.

მართლაც — და ხანტერესოა. ამიტომაც ჩვენ შევეცადებით, შეძლებისდაგვარად დაგვამოვოფილოთ მკითხველთა კანონიერი მოთხოვნილება. თანაც ჩვენი ვალდებულებაა ახელი იწვიათ ადამიანის ცხოვრება და თავდასხვადან აღწერილი გავაცხადოთ ჩვენს შიშობამავლობას, რომელიც მომავალში, ცხადია, შარავნდელით შეიშავს და უდავოდ ჰქონს ლევარსის სახელს.

ქმარა რაც დანაშაულებია ჩაიღებინ ჩვენმა წინაპრებმა, მით რომ არ აღწერეს და არ დაგვტოვეს მრავალი ჩვენი მნიშვნელოვანი ცხოვრება. განა არ ფოტო, რუსთაველის ცხოვრება და თავდასხვადანს გაშარავნდელი რამდენი შრომა დაიხარჯა და მაინც ვერაფერს გავხდით?

არა, ჩვენ ვერ ჩაიღებთ ახელ დანაშაულს. ამასთან ერთად საჭიროდ მიგვიჩნია განცხადებით, რომ ბევრი ლირსმენანიშავი მოვლენა დაგვიჩრება აუწერილი ლევარსის ცხოვრებინად. დაწავლისი, დღე, მომავალში თაობამ შეავსოს.

აპა ავაზი ლევარსის ბამიჯნურბინა

გახაზებულსი დღე იყო. ლევარსი ყანაში მიდიოდა, როცა თვალს მოჰკრა ელსი, რომელსაც მხარზე წყლის სასეც დოჭი გავდებდა და წყაროდან სახლში შედიოდა.

ლევარსის ელსიკიერ უწინაც ჩრებოდა თვალს. ხშირად ჩაიარდა შარახე, რომ თვალს მოეკრა მისთვის.

ყოველივესი მოსწონდა, მაგრამ ესლა ისე ღამაში და მიმხილებელი იყო ელსი, რომ ლევარსიმ ვეიარ მოითმინა და ქვა ესროლა, რათა ელსის უკან მოეხებინა. ქვა დოჭს მიხებდა, დოჭი გატყდა და ელსი მთლად დასცუდდა.

როცა მოიხებდა და ლევარსი დაინახა, ძალიან ღამა-თიანად შეუკურთხა.

— ნუ გავაჯრდები, ელსი, თორემ მალე დაბერდები... გეტუმბო, ქალო... განა ხუმრობის ატანა არ შეგიძლია? მაგისთანა დოჭს ორს გიციდი და მოგიტან... ვკეთებებს ოზურგეთში საპარასკოზე იმდენი მოაქვს, რომ ქვეყანას ეცუო.

— ხომ ხედავ: როგორ დავცედილი? — კაპასობდა ელსი.

— ნუ გეშინია... შუჭარი ხომ არ ხარ, რომ დასველებით დაღები?! ხა-ხა-ხა... მართლა, ელსი, მე ედნე-ბი შენი სიყვარულით, ისე როგორც, თუ გინახავს, ტყუაზე ღორის ქონი —

— უი, დიქრითი ეი გავიწყრეს რას ამბობ — შერცხვა ელსის და დაიქცენილი შეეარდა სახლში.

ამ ამბის შემდეგ ლევარსის მოსვენება დაეკარგა. ძილშიაც ეი ელსი ექცენიდა.

ლევარსის სიღლინაც გაგონილი ჰქონდა, რომ: ვინც შეუმჩნედა მართლიან კვირს, იმ ღამეს მას დაესიზმებოდა თავისი საცილო (თუ საჭირო). ლევარსიმ ჩუმად გათოცობა მართლიანი კვირი და შესცამა.

დაეძინა... ბუტყდა წყურვილი... ქურქლებში რაც წყალი იყო, სულ დლიდა... ბოლოს იძულებული იყო შეუღამებზე წყაროზე წასულიყო.

— ნუ თუ ელსი არ არის ჩემი საცილო?... ანდა თუ სხვა არის, რატომ არ დამგისიზმრა? ნუ თუ სტუქთან ეს დედაკაცები? — ასე ფიქრობდა წყაროზე მიმავალი ლევარსი.

ნელ-ნელა წამოჭო ლევარსიმ თავი... ვახტანგის
იხედა... შშეიღობიანობა იყო... და ფხვარეებით მიირია
ფხვარასთან... სადაც ედუკი იძინებდა... ია უბნებში
ძალს ბიჭე ეძინა და ლევარსიმ ფეხი წამოჭრა...
ვაილებდა... მაგრამ პატრონი ეგონა და ენაც არ ამოუღია;
ლევარსი კი შიშმა აიტანა... შემინებულ ველურ ლორის
ჯაგირივით ყალბეუ დაღვა მისი თმები და ყაბაღები გა-
დაუფარდა თავიდან... ძალზე ნამძინარევი თვალებით
ლევარსი პატრონში ვერ გაბრაზა. (აი, როდის ვერ ცნო-
ბილღის ძალი პატრონის).

ლევარსის ხელად მოაგინდა, რომ ჯიბეში მარაიონ
ვერის ხარები ჰქონდა... ამოიღო და ძილს შეაყვანა...
ძილი გამოკოცნდა.— და ხარად დაეჭურა საქმეს...
სქამდა და წმირად ლევარსის შეხიდავდა, თითქოს ვერ-
ხედავ:

— რაც გინდა ის ჰქენი... განა ჩემი პატრონი დრისია,
რომ მის ერთგულად გემსახურო?

დღანას იყო ლევარსი ატუხული ფანჯარასთან,
ოდის ედულები, მაგრამ ედუკი არსად სჩნდა. ბოლოს ის
იყო წასლა დააბირა, რომ ედუკის ოთახში რაღაც ხმა-
ური მოესმა...

ლევარსის დასცხელა... დააყურა... მკაფიოდ მოეს-
მა... ეს ედუკი იყო... ლევარსის ტანში უცნაურმა ყოფი-
ბებმა დაიბაზა.
რა ჩნდებოდა ოთახიდან ესმოდა, თითქოს ეს ჩხი-
რა

გარეუ გამოვიდა და წელის მხვილს მეუფრთიდა... დაუს-
რულელებივ ესმოდა ლევარსის ეს პარმოსია.
სამაღრიმ ფიქრებმა ლევარსი ოცნების სამეფოში
გაიტაცა...

და მხოლოდ მაშინ გამოერევა, როცა ფანჯარიდან
თავზე გადაიარს...

— გეძნებო კი ძეია... რა მიქება ამ ქალმა... აი ლაძის
უსუფიდიობა რომ თავზე გადაიბარო?... მოიღ და შევიყურე
კაცმა ასეთი უზრდელი ქალი... ფეო... შევარცხენია ღმრ-
თიბა... და გაზრახებული ლევარსი წვიდა.

ძილი ჯანზე მოსულიყო და ლევარსის ყვეფი გა-
მოედებმა, მაგრამ ლევარსიმ ღონებზე გათასწრო და სამ-
შეიღობიზე გავიდა.

— მიყვარს და რა ექნა?... მე რა ვუყოთ! განა ედუ-
კიმ იცოდა, რომ მე იქ ედუდარავინდი?... რომ სკონდონო,
თავზე არ ვადამებოდა... პირაქით: იქნებ კიდევ გამოსუ-
ლიყო გარედ.— და... რა უთხო, რა არავი იქნებოდა... თუ
მეორხა მენი ცოლობა, თითო პურსკითი დაგვცეცა—
სე ეფიქრობდა ლევარსი იმ ხანებში და ედუკის თავის
წინაშე ბოიშს უხიდა.

რომ ედუკი გულზე არ გასულიყო, ლევარსიმ სი-
რულს ეტლი ედუკის უხოს მახლობლად... ამეუ დროს,
ვერ ისევებდა...

მაგრამ მალე ნახა გამოსავალი.

მრგვალი მთვარი ცაში სტრავდა. ქვეყანა ლეკარ-
სის ენლა უფრო ლამაზი ეჩვენებოდა...

— ხალს რომ სილამაზის გაგების უფარი ჰქონდეს,
დღითი იძინებდა და ღამით იძულებებდა— გათიქია ლე-
ვარსიმ.

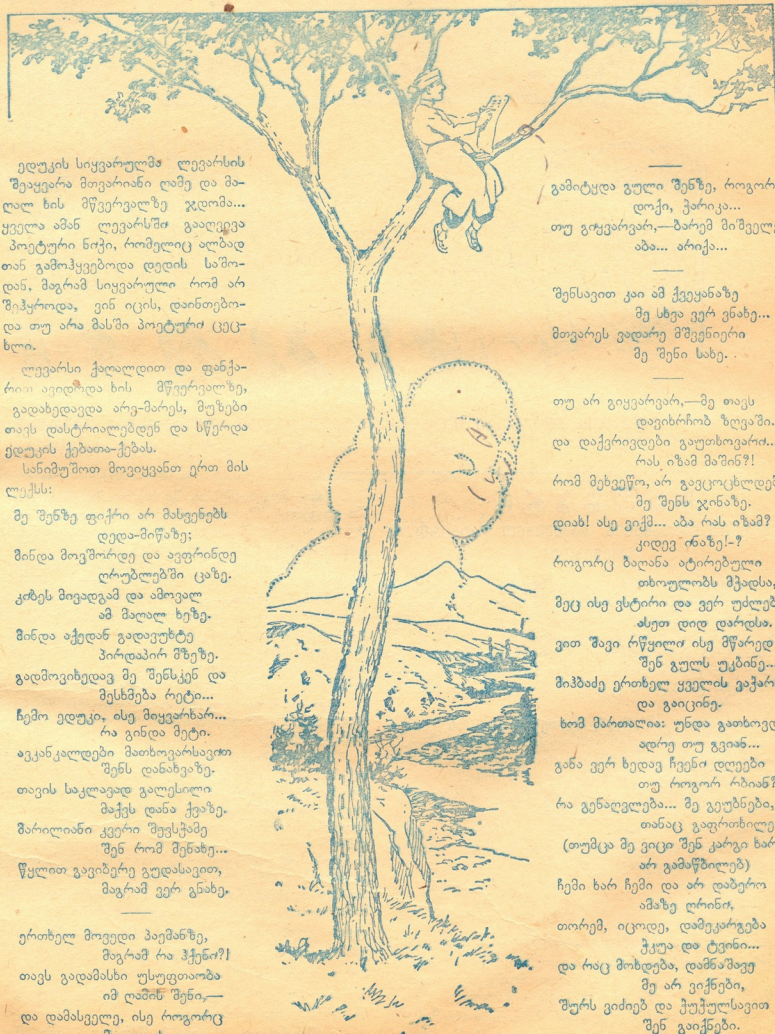
— წადი... წადი... იქნებ ეხლა ედუკა დახვარასთან
ზის და შენ გელოდებამ! წადი ლევარსია... მერე ია უყოთ,
რომ სიზმარში ვერ ხახე... ანდა როდის უნდა გენახა, რო-
ცა ყოველ წუთში წყალი გწყუროდ... წადი, წადი ლე-
ვარსია... ეს მთავრე უხას გაგინათებს... წადი, წადი ლე-
ვარსია... იქნებ ედუკი გიტდის,— და სრუტეილია, რომ არ
მიხვიდ... მის ეგონება ტურის შევეზინა და მიჯნური
ვერ ხახე... წადი, წადი ლევარსი—ვიღაც უხილაგი ჩას-
ძიხობ ლევარსის ყურში ამ სიტყვებს...

ლევარსიმ ღონებიან სარი ამოაბრა, ეშხას წააფურ-
თხა, პირველარი ვაღისახა და ედუკის სახლისაკენ წავიდა.
ფრთხილად ჩიპარა ეტოში, შშიერ ბებურ ძილს ისე
დასინებოდა, რომ არც კი ვაუგინია, როცა ლევარსიმ
ღონებე ვადასვლის დროს ფეხი წამოჭრა მისივე სარს და
ბრაგეანი მოაღინა. კარგა ხანს ედუკი ლევარსი მიწაზე
წყაუტებულა... მის გულს ისე გაჰქონდა ბაქი-ბუქი, რომ
ძილს ჩაესმა და ერთი შეიყვდა, მაგრამ მისუსტებულს
ადგომის თავი აღორ ჰქენდა და ისევ ძილს მისცა თავი.

ეზოში მაღალი ხე იყო... ლევარს ავიდოდა ზედ და მწვერვალთან იტკირებოდა ედუკის სახსიკენ... მის წინ გადაშლილი იყო მიწელი არე-მარე... ცა მი-

წას და ზღვას უერთდებოდა ოქროს რგოლებს... გრეც იყო და ლევარს თავისუფლად სუთავებდა სუთავთა პაერს.

ედუკის სიყვარულმა ლევარის შეაყვარა მივარიანი ღამე და მაღალ ხის მწვერვალზე უდგომა... ყველა ამაღ ლევარსში გააღვივა პოეტური ნიჭი, რომელიც ალბილ თან გამოყვებოდა დედის საშოდან, მაგრამ სიყვარული რომ არ შეიპყროდა, ვინ იცის, დანთებოდა თუ არა მასში პოეტური ცეცხლი.

ლევარსი ქალღლით და ფანქარი ივიდოდა ხის მწვერვალზე, გადახედავდა არე-მარეს, მუხუბი თავს დასტრიალებდენ და სწერდა ედუკის ქებთათქებას.

სანიშნუთი მოვიყვანთ ერთ მის ლექსს:

მე შენზე ფიქრი არ მავსენებს დედა-მიწაზე;
შინდა მოვშორდე და ავიფრიდე ღრუბლებში ცაზე.
კბებს მივადგამ და ამოვალ ამ მაილს ხეზე.
შინდა აქდან გადავუბტე პირდაპირ მუხუბზე.
გადმოვიხედავ მე შენსკენ და მესხმება რიტი...
ჩემო ედუკო, ისე მიყვარხარ... რა გინდა მეტი.
აკვანკალდები მათხოვარსავეთ შენს დანახეზე.
თავის საკლავად გალესილი მაქვს დანა ქეზე.
მარილიანი კვერი შეუსაბე შენ რომ მენახე...
წყლით გავიბერე გულდასავით, მაგრამ ვერ გნახე.

ერთხელ მოვედი პეიმანზე, მაგრამ რა ჰქენი?!
თავს გადამასხი უსუფთაობა იმ ღამის შენი...
და დამასველე, ისე როგორც მე დაგასველე,
როცა გეზუმოვ და გავიტეხე წყლიანი დოჭი.

გამიტყდა გული შენზე, როგორც დოჭი, ქარიჯა...
თუ გოყვარვარ,—მარემ მიველე, ამა... არიქა...

შენსავეთ კაი ამ ქვეყანაზე მე სხვა ვერ ვნახე...
მთვარეს ვიღარე მშენიერი მე შენი სახე.

თუ არ გოყვარვარ,—მე თავს დაიხრობო ზღვაში...
და დაქვრივდები გაუთხოვარ... რას იზამ მაშინ?!
რომ მეხვეწო, არ გავცოცხლდები მე შენს უჩინაზე.
დიას! ასე ვიქმ... ამა რას იზამ? კიდევ რახე!-?
როგორც ბაღანა ატირებული თხოულობს მკაღსა,
მეც ისე ვსტირი და ვერ უბლებ ასეთ ღიღ დარდსა.
ვით შევი რწყვილ ისე მწარედ შენ გულს უტბინე...
მიზბაძე ერთხელ ყველის ეჭვარს და გიჯინე.
ხომ მართალია: უნდა გათხოვდე აღრე თუ გვიან...
განა ვერ ხედავ ჩვენს ღლები თუ როგორ რბიანი?
რა ვენალვლება... მე გულებნი, თანაც გაუბრთხილებ.
(თუმცა მე ვიცი შენ კარგი ხარ, არ გამაწულილებ)
ჩემი ხარ ჩემი და არ დაბერი ამაზე ღრინო,
თორემ, იცოდე, დამეყარება ქუთა და ტრინი...
და რაც მოხდება, დამნაშავე მე არ ვიქნები,
შურს ვიძიებ და ქუთულსავეთ შენ გიქნები.

სიკვდილის კლანჭებში

მითი უხანაური ამბავი.

თორმეტი საათი სრულდებოდა. ერასტი მშვილობიანად განაგრძობდა მუშაობას თავის მაგიდასთან.

ოთხშუბი და ერასტის გულში სრული სიმშვიდე სუფევდა. არ იყო არაფერიანი ნიშანი, რომ დღეს ერასტის ერთი ახილებული ამბავის მთავარი გმირი განდებოდა.

როგორც კი საათმა თორმეტი დაჭრა, ერასტი ამოსუნთქა, დაავლო კალმისტარო, გასწორდა წელში, და დააბრა ჩაის შექცევა.

შაითავა ჩაის სმა, გადაყალბა უხანასკნელი ყლუნწი, სახე შეწინაღობებდა, გადაისცა შესევლებულ უღმარებზე ხელი.

ის იყო, ისევე მუშაობის გავრცელებას უნდა შესდგომოდა, რომ უტყდა ჭრალით ეკილე კარები და ოთახში პორტრეტული ილიაში ვილკ ვიკიანი ახალგაზრდა შემოვიდა.

შემოსულმა ერთის შეხედვით გადაავლო თვალი მთელ ოთახს და დაღა.

თითქოს არ იცოდა ვისთან მისულყო...

იგი ყურადღებით ათვლიერებდა სათითაოდ ყველა თანამშრომლებს და თანდათან მისი სახე მკაცრ გამოხატვლებას ღებულობდა.

ახალგაზრდის ასეთ უცნაურმა მოქცევამ მოსამსახურებში რაღაც იჭვი დაბადა. მით შიატყეს მუშაობა და ახალგაზრდას შეაჩერდნ.

ერასტის ფერი ეცვალა. მის ვინელოგიით სახე, ეხლა მკვდარი-სის დაწმაცხავა, წამოვდა ზეზე, და იგრანო, რომ მუხლებში აძი-ძიებდა.

ბოლოს პართევილიანის ყურადღება ერასტის შეწინაღობებულმა სახემ მიიპყრა. თითქოს მან იპოვა ის, ვის ეძებდა და დიმიტო ვადურბინა ტრუნზე.

ერასტის გულმა ციხას მოუმატა.

— დაწყველის სერბინა, ჩაბურღლუნა ერასტი თავისთვის, — რას ნიშნავს ყველგანის ეს?! — და ცარიელ ქიქის მიჩერდა.

— ქიქნე მუშაობის დროს ჩაის და დღევანე აკრძალულია?! — იქნებ ეს ვაფი მუშაობა და გლენთა ინსპექციიდანაა მოგზანოლი?..

მოსამსახურებმა, ალბად, ასე იფიქრეს, ყველა თავიანთ ჭკალოდებს ეძებრა, თითქოს აქ არაფერი ამბავია. ვაშაებენთ განაგრძეს მუშაობა.

ასევე აიბრება ერასტი, რომ ახლა გრძელდება მისი ვინელოგიით სახე, ეხლა მკვდარი-სის დაწმაცხავა, წამოვდა ზეზე, და იგრანო, რომ მუხლებში აძი-ძიებდა.

— მე ვარ აუნტი. — დიფყო მან, — მუხლებში აძი-ძიებდა ზელთან...

ერასტის ფერი ეცვალა. მისი ვინელოგიით სახე, ეხლა მკვდარი-სის დაწმაცხავა, წამოვდა ზეზე, და იგრანო, რომ მუხლებში აძი-ძიებდა.

— ჩემს აუნტი. — გაუფლო თავში უმეველია და სატუსაღებლად მივიდა. და ცხელი ორდერის ექნდა...

თვალეში დაღებულმა, მის წინ კელეულ მიკრული ტროცის სურათი იქი-აქით ქანობდა.

ამასობაში ახალგაზრდამ შეკრიბა გაბნეული ქალღლები, მოიტანა ახლოს თავისუფალი სკამი და დაჯდა.

— მე მზათა ვარ. — ათროლებული ხმით წილელ-ლელა ერასტი, და გაშტერებული თვალეში ოთახის უახლოვნი გადახედა. დაფიხიხილი მოსამსახურეები გაკვირებულ შესკვირდნ მას.

ყველაგანის ეს უფერია და უტყბათ მოხდა. ახალგაზრდა შევიდა თვალ ერასტის. ეტყობოდა, თითქოს ის თვითნაყ სწუხდა, რომ ასეთი მძიმე მოვალეობის ასრულება უძებნოდა.

ერასტი მიხედა აშას და თვალეზე რაღაც სისოვლე მოაღდა.

— დაბრძანდით, — თქვა ახალ მოსულმა და ერასტის წინ რაღაც წიგნაკი დადო. იქნებ თქვენი ვაჭრით სიცოცხლის დაზღვევა... საუტყო პირობებია...

— სიცოცხლის დაზღვევა... რას ნიშნავს ეს? — ეხლა კი დაიღუბა... — გაიფიქრა ერასტი და ყრუნებულმა დაჭრა თავთან ფეხბამდე. უმეველია, დახვრეტი მომიხდა... დამკინის კიდევაც?..

— შერეოდი რითი?.. რა დავაშავე?.. აჯანყებას მე არ ვაწყობდი, ფიქრი არ გამოვლანავებს?.. რა დავაშავე, რა?!

გულზე რაღაც საშინლად მძიმე აწვევობა... ახალგაზრდა კი საძვალად იღიმებოდა.

— მე ვარ დამზღვევ საზოგადოების აუნტი. — განაგრძო მან, — და მონობილი მაქვს მსურველების სის შედგენა... პირობები უფეთხი არ შეიძლება...

ჯერ საზარისებელი სიჩუმი ჩამოვარდა, შემდეგ კი ხარხარი ატყდა. ერასტი მოქანცული დაეშვა სკამზე.

ყურების არ სჯეროდა. შაშ, იმას ათორ დახვრეტი... ამასობაში აუნტი დაწყვილებით დახსნდა ერასტის, თუ რაში მდგომარეობას სიცოცხლის დაზღვევა, და მოსამსახურეები კი ძვივს იკავებენ სიცოცხლს.

სცებნათ ერთად ერასტიმაც დაიხატებდა თავი, რისთვისაც უნდა ეხანდა ყოველთვე სამსახირ მანეთი ათი წლის განმავლობაში, და თუ ის ამ ვადაზე ადრე დაწყვიტებოდა მისი მეგვირდელი მიიღებდა ათასს მანეთს. თუ კი ცოცხალი დარჩებოდა შეგროვილ ფულს უქანვე დაუბრუნებდნ.

სცებნათ ერთად ერასტიმაც დაიხატებდა თავი, რისთვისაც უნდა ეხანდა ყოველთვე სამსახირ მანეთი ათი წლის განმავლობაში, და თუ ის ამ ვადაზე ადრე დაწყვიტებოდა მისი მეგვირდელი მიიღებდა ათასს მანეთს. თუ კი ცოცხალი დარჩებოდა შეგროვილ ფულს უქანვე დაუბრუნებდნ.

ერასტი მარტოხელა კაცი იყო, საკუთარი თავისი გარდა არავინ გაანდა. ამიტომ სადილი, საუზზე და სხვა ის სალამის ერასტი ერთ ამხანაგთან იყო. თერამეტი საათი იქნებოდა, რაცა მისგან გამოვიდა და შერასკენ გამოეშურა.

შეუდა რუსტორანებში და საჩაიში მჭონდა.

როცა ქუჩაზე გამოვიდა, განიზრახა აქ სადმე ახლო-მახლოს ევაშშა, რომ ლამე შვიერი კოჭით არ დაწოლიყო.

ქანდა დიდხანს არ დაჭირებდა. ორი ნაბიჯის შემდეგ წაადგა ახლას, რომელზედაც სიტყვა-სიტყვით ასე ეწერა:

საქართველო
საზოგადოებრივი

საზოგადოებრივი რესტორანი

== ო ფ შ კ ვ ი თ ი ==

АЗЯТСКИ РЕСТОРАН
О П Ш К В Ы Т Ы

ამ რესტორანზე ვრასტის ბევრი კარგი რამე ჰქონდა გავაზილი. თუმცა აქ სტუქრობის თვითონ შემთხვევა არ ჰქონია

ჩაბადებინებ წუთის შემდეგ ვრასტი მაგიდას უჯდა და კუჭის მოთხოვნებებს სიამოვნებით აკმაყოფილებდა და ფეშქაშად ხელ კიტვე წითელ „წინადალს“ აყურებდა.

აღვრის და წსვლის აპირებდა, როდესაც მისი ყურადღება მებოზობის საომარმა მიიპყრო.

ბნელ კუთხეში მაგიდას შემოჯდომოდა სადი კაცი. და ერთი, როგორც სჩანდა, კარგათ ჩაცმული და საკმაოდ ლამაზი ახალგაზრდა ქალი ჰარის მაგივრად, ისინი უფრო ლაბადაკი იყვნენ გაბოლო.

— ელენე უნდა დათახინდეს. — სთქვა ერთმა ევროპულად ჩაქმულმა და უღელმებ გაპარულმა ახალგაზრდამ

აობდა. ელენე სწორეთ ეს ლამაზი ქალი იყო. მან ასწრაფად დახრილი თვალი და მაღლის გადაუხს აბიარადა. ამ დროს მის გვირგვინზე მუდამაზა ჩოხოსანმა მოსაობრებდ ავიღოებით ვაწყურებია.

— დიღუღამს იქით!.. მაგისგან წეღამისს არ უნახას ხეირი, და ჩვენ ზას ვნახავთ... წვევილი და რაც უნდა ის ჰქონს. მაგი ჩეხი თახახავი არაა!..

ქალმა მისამე მოსაუბრეს გადახედა. ამ მესამეს ვრასტისაგან ზურგი ჰოხდა მიქცული. ქალის შემოხედვის ეს მისამე დამ აღებულ მდუმარებით შეხედა.

— ელენე, — დანყო ისევ უღელამებ გაპარულმა. — თახახამ ხარ?.. თუ არა. მაშინ სხვა გზას ვამოვნახავთ... ქალი რყევამ იყო.

იგი მებრ ყურადღებით უსმენდა ამ მესამე მესაუბრეს ქალი თითქოს საკითხის ვაიმწყვეტას სწორეთ მისგან მოელოდა. მაგრამ იგი სტუმრად.

ზოხოსი ციბომა გადაკრა ქალს სახეზე.

— რა? ვინდათ ის ჰქონია... ჩემთვის სულერთია!..

— მაშ ყელდაფერი მზად არის. — წარმოასთქვა უღელამეშექ ვაპარულმა.

მისამეს ზურგი ისევ მოიკაცეა, თითქოს იმის პატრონი ასი წლის ყოთილოყოს.

ამის შემდეგ ბაასი შეწყდა.

ერასტი იროხანს ისმობდა ნაწყვიტ-ნაწყვიტად მათი საომარი. მაგრამ გულისყური ვერ დაბარანა. ბოლოს მას-პინძელს ვაიმწყვიტა და ქუჩაში ვამოვიდა.

შოადამე იყო.

ქუჩაში საშინლად ბნელოდა.

შოად აღდამიანის ჰეჰინება არ იყო.

არსოდ ცივი, სუესიანი ქარი თუ ვაიქროლებდა ხანდისხან.

მართლაც, ერასტი საომოდ შეჩარხოშებოლი იყო, მაგრამ პინძე მარად მიამოვიტებდა. არც არავის ვეშინოდა. რადგან ამ ქუჩას როგორც თავის ხელისგულს, ისე იცნობდა.

ჩოდიესაც პირველ მოსახიფციშ შოხავია. საითვანაც ვიბიბოთილა შარი კატა ვამოხტა და შურტულულით ფეხებში ვაიქროლა.

— დაგვარალოს ვეშინამა!.. — შოა სოროხა ერასტიმ, და არავი თითქოს მოხოვო. შოა ჰოხაში დადიდა და ერასტის მიამჩერდა. დამეში მისი თვალები ისევ ელავდენ, რო-

ღამეში მისი თვალები ისევ ელავდენ, როგორც იგი ხვევარბლი.

გორც იგი ნაკვიწყნალი.

ერასტი რალაც შოხმა შეიპყრო, თვალისდახამხამებში დაავლო ხელი ჰქას. ძინძლით ვაიქეა იქით, სიდაც ავი თვალბი ცუცხობიბით კრთოდენ. რა ის იყო ზოხაბდა ჰეა შოა იხსივის წულში უნდა ჩენდარცხებია, რომ ვერძოა ფეხებიდან წიდაღვი ევლოზოდა და წონასწორობა დაკარგული საითოდა მიიქანებოდა.

ცუცხობიბი თვალბი სიდაც ზევით, ცაში დატრი-ალდენ და მოწყვიტოლ ვარსკვლავიბივით ვაქარენ.

შემდეგ მხრებით რალაცა მაგას სასტკიკით დაეჯახა და იჯრანო რომ თავდაყრა ეყილა. სინესტის და მყარო ტალახის სუნს ეცა ცხვირში. გარშემო კუპრინი დამე იყო...

ხინემალი.

(შემდეგი იქნება).

ძმა-გიჟები

ჩოთათაური.

პირველად ეპოს ვუმღერებ ჩენენებურ ქათინაფუსს...
ღმერთობა ვაშოროს სუცხველა ერასტოს აურ-ზაურსა, იქიდან ნელო წამოვალ, შარაც არა მამქეს დიღია და მივიღებდი ავთიაქს; იქ ავათმყოფნი მიღიან; გამეგ ახალი კაცია, ყოფილზე მოსაროდან; ხალხი უწყნოლოდ რომ კვდებო, იმას ფეხებზე ჰკიდათ? მსურდა რომ ნანკეც მენახა და მისი დირექტობო; დებეტ-კრედიტო, ბალანსი დებდითან თუა სწორო. შემოვალ ისევ ბახარში ენახავ ენობილსა ვენესა; იგორ, წმინდა მასილი და ყინკლის თავი აღეჭა. წარმოკავებოთან ვაიჩრდი, ანგარიშობდენ ვალბესა... ვიცი პერის მიავენებენ, ვინც ეს წერილი ვაღიჭა.

თხმან-ავა.

„ღ ა მ ი ღ ა რ ა ზ ა“

ლიტერა და დიდი ვაი-გულხევე ქუეღელენი გერმა იი ახ ლი მთავრობა, რომელსაც კოლინო ხნის არსებობა არ უყურია, რ. ტ. ხ. გ. ა. პ. ი. ხ. შ. ხაურო მდგომარეო ა ვერ არი. მტკიცე.

(გაზთი ი ანი)

მოთავებული იუო
უველა „მინისტრთა რიგა“
და ხაზინისტრო კაცხა
ვერ ნახულაბდა იცა.

მოთავრობის შეხადგენაჲ
სჭიროდა იმას შევლა...
ვიხაც კი შიშართავდა
შორ-შორს ვარბოდა უველა.

შეხანხლა როგორც აქნა,—
პორტფელი დარჩივა...
(ახალაქ მოინელეხს
„კეთილი ერთა ლიგა“).

„დიდი კაცი“

სენათის რაი-გამეც“) არის პავლე დილია. თავის თავზე მზრუნველსა,—სხვა ფეხებზე ჰკილია. თვალთ უმწევენის სათვალავ, აქ მაღალი ტანია ამ ქვეყნად ცხოვრებაში ბევრი აუტანია. გოსულ-კანტრ პალატაში იყო რევიზორია, ეხლაც კვლავის ანნია მისი გვარი წმორათა.

ტრესტმა დაიხსლოვა,—გაუფინდა დღობა; უბოძეს მას სენათის მართვა-გამგებობა. შერიმისა საომარ ლაზტ-ზარბანან შუბითა და სენათში წავიდა ის მაგარი შუბლითა. ამბობს: „მე ვარ ხე-ტყისა ვარგი მცოდნე, სვეცია“. დღე და ღამე ჭალადებს სწერს,—და დაუკცია. ვინც არ მოეწონება სიტყვებს ეტყვის უკმაკურს ვისაც აუხიბრდება,—დაუკარავს ლეკმაპურს. არის აუტანელი მასთან სამსახურია (განა იგიც კაცია და ქუდი ახურიო?) თუ შამგონის ქარხანამ დაპკარვა ისონია,—ნაკვლად პავლე მონახა, ისონის აფსონია... როლის ნაღვლობო ქარხანავ, ან რად მოეკუენია, ისონი თუ არ გუავს დღეს პავლე ხომ შენია. გირჩევ თავი ანებო, პავლე, კაცის კბინასა დღეს სხვა დროა, იცოდე, და ნუ წამოავ ენასა. დაეობოვე სხეებისა ლამაძვასა და წყენასა, თორემ შინც დაგიბოხვენ, იწყებ გარედ რენასა,—მამინ წარმოვიდგება შენი კარგი საქმენი... თათი კაცი უმართლოთ. რომ დასაჯე, რად ჰქენი?!

ამბობ: „ტყეს ძე ეკუავო; ინტინერი არ უნდა... ისე როგორ დაეცა, ისე როგორ გახუნდა, რომ ინტინერს შენდენი არ ესმოდენი აზრათა! (აბა, უნდა გავრეკოთ გასასყლდო ბაზრათა).

საკოდავი დარაჯი მისთვის არის განწევა ამბობს: „ასე ცხოვრება ვარვა ქვეყანახედა?“ ანგარიშს ვინ გაუწეეს, მისთვის არვის სკავია; ბედს უჩივის, არ ესმის, ვერ სცნობს ვისი ბრალია. „რწყვილი“.

მის ზრის დამნაშავე

გადამეკიდა ცოლი:—გინდა თუ არა „ვინ არის დამნაშავე“ უნდა ენახო...

ყველა მუშობლობი წავიდენ... მეც ავიდქი და წაველი; ერთი მხენით მჭონდა შემინახული „მაგი დღისათვის“.

დღესანს არ მოეკიწია ცდა; პირველმა ნომერმა რომ დამ ჩამოიარა. მე, როგორც ზრდილობიანმა კაცმა, ჯერ ჩემი ცოლი ჩავეცი რომ დამში,—და ის იყო მეც ვაბიოვენი და ჩავედმხს, რომ ამ დროს რომ დამიძია... რა შექნა; ხომ არ დავრებოდი,—მეც შემოვავტო...

მაგარ ისევე გაანერგეს... ჩემთან კონსულტორი მოვარდა და ქვითარი შემომამჩნა ხელში.

—თი მართი ჯარიმა... თუ ბევრს ლაპარაკს დიაწყებ, კონსარიატში ვაგავზავენი და იქ კი მანეთიც არ შეპოვო.

რა შექნა... ვადავიხადენ... თავი აღარ შევიტყვინენ... მე სულელმა კიდევ ბოლეთი ვიყიდე...

„აპოლოსთან“ ჩამოეხტით... და რადგან ბილეთის ფული აღარ გვექონდა, მე და ჩემი ცოლი, სახლში დავბრუნებით.

მეორე დღეს ისევე წავედით, (მხოლოდ ეხლა კი ტრამვაით არ წავესულეართ; მემწონდა: კიდევ ისე არ დამმართოდა).

როგორც იქნა ბილეთი ავიღეთ და შევედით წინა

„დაბვითრული“

თელავში სკოლის დარაჯს, რომელიც თვეში რვა მანეთს დეზულობს, ვალდებულად ხიან ემსახურის სკოლის, სანაშო ზღს და სლოკიედით კუნტეს.

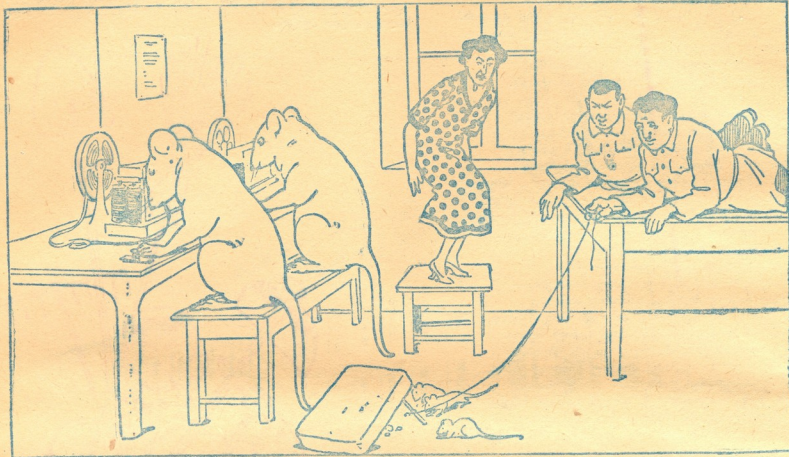
ნეტავი დღედამემა ირმოცდარვა ხაათი იყოს. იქნებ მასში შევსარული ამათი ზრადნებთი.

დარბაზი.
როცა პირველი სენასი ვათავდა და კარები გაიღო, შენი მტრია, ისე მოგვაწევენ, რომ ჩემი ცოლი სადღაც დამეკარვა...
დავიწყე ძებნა, მაგრამ სად ნახავ... ვიღას ეცალა სურათის საყურებლად.
ბოლოს, როგორც იქნა, ენახე მისი შარფი და ცალი ფეხსაკმელი.

*) რაიონის გამგე.

„მოწინააღმდეგე ულტიმატუმები“

კიკო-სკოლაში მიხიხავს: ძაღლს ავტო მიჰყავდა, მაინც თოფით საფეშვარზე იდგა და სხვა ასეთები. ყველა ეს თვალმაჩენი მუცონა.

მაგრამ ამერიკიდან კი მაგროა, რომ ეს სიმათლე იქნებოდა.

ანდა რა არის აქ შეუძლებელი, როცა ხაშურის ტელეგრაფის სადგურის ვირობები რე მოუწინააღმდეგებიათ და ისე გაუწერინიათ, რომ ტელეგრაფისტების საქმეს აკეთებენ.

ვირობები ღებულბენ ღებუშებს. ეს ვირობები მტრად კარგი ჯიშის არიან, სიდილით

შინაურ კურდღლებს არ ჩამოუკვალენიან, ადამიანებს ისე შეეჩვიენ, რომ ჯიბეშიც კი უძებრიან.

აღვლბობრიმა შეყასბებმა თხოვნიო შობართეს ტელეგრაფის სადგურის უფროსს, რათა მიეციდათ მათთვის ეს ვირობები; სამაგიერო მიყასბებნი პარტეობდენ ხორცე ფასის დაკლებას.

უმუწავარი ტელეგრაფისტები ათასჯარ მანეს უღვაგიენ, მაგრამ ვირობები ყოხილდ არიან და განაჯრობენ უშიზრად მუშაობას.

კიკოლიკო.

ს ა ტ ა რ ტ ა რ ო ზ ი

(„ტარტაროზი“-ს საკუთარი ავენტებისაჲან) იკოვსს

პორტფული

ჩიხათის თემში (გურია) ამბოაზინეს ერთი ბოქვა დაკარგული ღვინო. ოქვის შესადგნად მოწვეულ იქნა თემბოსისკომის თავჯდომარე, რომელმაც თავისი მოვალეობა პირნათლად შეასრულა: მოიწვია ღვინის მცოდნენი „თიო-თიო“-ს საზოგადოებისგან. გაშინჯვის შემდეგ აღმოჩნდა, რომ ღვინო ყურნის წვეწვისგან ყოფილა დამზადებული, და ნახევარზე მეტი იქვე შესვეს.

ღვინის პარტიონი დაჯარიმებულია.

ხუმტური.

„დაკა-დაკა“

სამტრედიის რკინის-გზის თეატრში, როცა მზადდებოდა: „ზიო და ცნცია“; მსახიობთა შორის მოხდა შეტაკება, რამაც იმსხვილა რამოდენიმე სკამი და ზოგიერთების გვერდები.

მილიციის ასაიო უნდა

ხობში (ზუგდიდის მაზრა), დღის თორმეტ საათზე ადვოკატობრივი მილიცია თავს დაესხა ცნობილ ყაჩაღს-ჭაჯაიას. სროლის დროს დაიჭრა ექვსი მუხა, ოთხი წიფელი, ორი თხმელი და ერთი ბნოკი.

ხობის მილიციას ვიდრე არ სჯერა, რომ ყაჩაღი გაქცეულია და გობოთ დაჯაეროთ.

გვინი.

ცენტრალურ მუშავეში გასაყოფია ერთი პორტფული, რომელიც თვეში ღირს 150 მხნ. ჯერჯერობით მხოლოდ ოთხთა შორის არის ბრძოლა... ტარტაროზი, შენ თუ მათ შორის ზავი არ ჩაითავდენ, მოსალოდნელია ბრძოლაში სხებებიც ჩაერიონ.

„არ-მოღვა“.

განსამართლება

ნახტურში გამართეს გოგია უიშვილის ლიტერატურული გასამართლება, რომლის დროს მსაჯულთა და ვეიქილთა შორის მოხდა ჩხუბი.

გამოიტანეს შემდეგი განაჩენი: გოგია არ არის დამნაშავე სიკვლილში, რადგან იგი არ მომკვდარა ბუნებრივად, ჩვეულებრივი სიკვლილით, რადგან თოფმა მოკლა.

გოგის არ გაუუბატურებია ოჯახი, რადგან სახლი წაუტყვეფილ და დაღუბრეველი დასტოვა.

მხოლოდ, რადგან გოგია უიშვილმა აძლენი ხალხი მოაცილნა, მიესჯაგოს მას ნახტურის თეატრის დასტუთაგება. ეს მაღლიან საქმე თუ კი ჰქნა, შემადგომლობა აღმტარო მღობრის წინაშე, რათა იგი სამოთხეში იქნას გადაყვანილი (თუ ვინციაბა ესლა იგი ჯოჯოხებში).

ტარტაროზის „მისიშვილი“.

ნიგზიანი

მე ვევიფიან, როდისაც
ორაკლიმ უთხრა სერგოს:
„რას იხამ, სერგო მითხარი,
რომ უფროსმა ვერგოსა?!

„მოგებნარებო, გომელო,
მგავანებო ლელოსა;
„ხოლო შენ რამდენს დახარჯავ
ამ საქმის გასამგელოსა?!”

სერგომ მიუგო: „ო, ძმაო,
„აქ რა ვასამგელია!
„სამსახურს როგორ მივიღებ
„ამდენ კოდების მქონილია?!

„ჩემი ხრიკებიშენც იცი,—
„აქცაღელ თუ რამდენია?!”
„და შენ ნახვიარს გავიყოფ,
„რაც ქალი ამიღონია

„შენა ხაო, ძმაო, მართო შენ
„ამ საქმის მცოდნე სვეცია...
„მინც გადაუხვებს შენს დეგრეტს
„იგი მართლაც რომ ბეცია.

„ტურები მე რას დამა... უფს
„თუ კი რომ მწყელობ, ლომია.
„გაბა იმიაში კოტაა
„ჩემებრ ორ საძაში მაღომია?!

„შენ იე იპარეცე, სადაც ხარ
„სველს აუკარ პირაა;
„ვერადენ რამეს დაეკლებს,—
„მეფრეხება როგორც ჩიოია“.

სუტურსი.

არ იწერებო, თუ რა უნდა გავაგებინოთ იხა ნაქვე-
პისა. სკადეთი იწვებ უშულოდ უფრო გაეჭრეწეწე...
კაცს თქვენი გულის მწუხარება. მივირიდნ...
გამოგზავნეთა!

მელიკოზელს (დილა-ჯიხიში), თქვენს მღვდელ-
ვასოს თურმე:
თომა დიკვანთ უდგია,
ხანჯალი აქეს კარგი გრძელი,
რომდამდე რომ ტრავეხს წინ
დაუმწეხა თამას წული

ამ არაფერი საოცრება არ არის. ჩვენში მღვდელიც
და დიკვანციც (ორივე ხანჯლოსანი არის, მაგრამ ჩვენ არც
ეს გვიყვირს. სასულიერო პირებს სწამთ, რომ ავსულს

ძალიან ემსხია ოპოლიოვანი (ცივი იარაღის.
თვის დაცვის მიზნით ტარტაროში ვერ აუტყდალავს
მთ იარაღის ტარებებს.

თქვენ შეგიძლიათ თქვენი დიკვანის განიარაღების
საკითხი დასვათ უჩვეულის კონფერენციაზე, რომელიც ახ-
ლო ხანში გაიხიება.

გვარაინს (კაიშის თემ, ზუგდიდის მაზრა). აღმოსაიმ
და პაკორიამ რამდენიც არ უნდა ეძებონ ტარტაროზის
აგენტი მაინც ვერ ნახავენ... ხოლო მოსალოდნელია, ამ
მუხის დროს თვით ტარტაროზს წააწყდენ და, მაშინ კი
„ვერც იქისი ბოთლი ლეზინი უშველის“.

დი-ღეს. (სკანა, გურია). „უკაცრავდ სიტყვაა“, მაგ-
რამ მასწავლებელ იპატის „ახალ სიტყვებს“ ვერ დამე-
დავო. კარგი იქნებოდა იპატისთან ერთად ერბოლო თავი-
ნი დოქით განათლების განყოფილებაში წარგედინათ.
ჯერ კიდევ არ არის დაგვიანებული.

უკულმართელს (წითელშო, გურია). ვარლამის შესა-
ხებ იწერებოდი, რომ:

გულწინაგს თუ არ ჩათვლით,
გაბაფხვს იყო ჩვეული

სახლი მაგის ვადაზიდეა
არ აღმოჩნდა მტელ ძელი
სიძეც ვარლამს ხელს უწყობდა,
იყო მისი მწყალობელი.

და ყველა ამ სიკეთეს შემდეგ:
ვარლამი უფრო აბილდა:
თავი ამოკო თბილისში.

ვერ უყვარდა თქვენს კომისიას, თორემ ვარლამი უფ-
რო აბილდებოდა, რადგან რუსთაველის პროსპექტზე უფ-
რო მაღალია მეტეხი.

შობიტანობის (უფლისციხე). ჩვენთვის ახალი ამბავი
არ არის, რომ:

უფლისციხის სადღურში სკამები არ არის შვანგებს შე-
მოაქვთ ძველი შვალბი და ზღ სხდებან.

კიდევ კარგი, რომ: სადღურის უფროსს ძველი შვა-
ლები თავის კაბინეტში არ დაუტყვევს, როგორც მისრეალ
სადღურებში ხდება.

კიკოს (არაგვეთი). თქვენ გვეწერთ, რომ:
„ზვიდან ჩამოვიარა,
სოფელს ვაწევი არავისის;
სოფელი კარგი ყოფილა,
მარამ ავლია კულტურა.

მეარამ, როგორც თქვენში წერილის ლაზბათიანობა ამ-
ტოების, თქვენ უფრო მეტი გკლებიათ ეს რაღაც კულტურ
რა არის.

გამსახლის გკალს. (ქეთათის) იწერებოთ, რომ:
ვაბასლის აფილაკობის პ.პ. მიღანის ლ. ვაშაქიმე გამ-
სახლის თანამშრომლებს თანხლებთ იქითა... და მებტლს
ფული არ მისკათ.

გავგებინებ გამსახლის უფროსს... აფილაკობის ოთა-
ხიდან სატუსალო ოთახში ვადასაყვანად არ დაეპირდებთ
ეტლი. რაღა აქ ევითელი მაგის წამალს, როცა მანდევ ყო-
ფილა.

„სახუზენს“ (საჯავახო). თქვენი შვარილიდან გამოდის:
ქორიძე, რომელიც აომასკობის მითვანი ყოფილა.
იგი მებტლ უხეშად იყვარება გლხებს; ასე გავიგებთ
შემას უპირამსო.

შეუბნებთ ერთი ოკში და მაქედან გადაფრინდება.
აგიაფინა ვლუჟახ (სამტრედი, თბილისის ქუჩა № 26)
ძალიან ხშირად მოგვლის თქვენი წერილები, მაგრამ შინაა-
რისა მინც ვერ მივხდით, რადგან ყოველთვის ერთი და
იგივე აბდა-უბდაა.

 ვ. სერაგიანი

 ქართველი

 კომუნისტები

ყველაგ... ყველაგ... ყველაგ...

გამოწერით

გაგ. „გუგა“

რომელსაც აქვს ყოველკვირეუ-
ლი უფასო დამატება იუმორ-
ისტული ჟურნალი

„ტარტაროზი“

ღღეს, ზირას და ხვალ, მრუხაბთს
ჰიდვს გიღვება თეგურვლისათვის
ხელისგომწერა

